

Col·leccionant records

Editat per Onada edicions, "Els somriures de la pena" té en la mort el principal eix de reflexió

Els somriures de la pena
Manel Alonso i Català
Onada Edicions
159 pàgines

Narrats en primera i tercera persona el recull de Manel Alonso i Català (http://www.onadaedicions.com/commerce/catalog/product_info.php?products_id=134) ens presenta una sèrie de contes costumistes arrelats en un poble que no existeix, Pouet, resguard de la imaginació de l'autor que en 30 històries és capaç d'erigir, en el que s'anomena autoficció, un castell poblat d'experiències dramàtiques.

Editat per Onada edicions, l'obra té en la mort el principal eix de reflexió que l'autor tracta, d'una o altre manera, al llarg de tots els relats. Així llegim en la plana 93:

El meu pare, que era un filòsof a la seua manera i un setciències, em deia que mai no tinguera por dels morts, sinó més aviat dels vius, que no patira tant per la resta del món si els de dins de casa estaven bé, i amb els de casa incloïa la gossa. Però no podia evitar que el pensament de la mort familiar envaïra els meus somnis i m'omplira de neguit.

Aquest tipus de reflexió es donen de forma regular en l'obra que aconsegueix remarcar els neguits de l'autor que, com indica Germán Vigo al pròleg, queda molt ben explicada al relat *El iaio*, on se'ns diu que "des de la més tendra infantesa he estat un col·leccionista de contalles, de llegendes, d'anècdotes i d'històries que tenen o han tingut com a paisatge de fons el meu poble i la meua comarca?".

Manel Alonso i Català, (Puçol, 1962). Creador del mite de Pouet, espai fictici on transcorre gran part de la seua obra narrativa. Escriptor polifacètic, és autor del recull de contes *El carrer dels Bonsais* (2000), dels dietaris *Estiu 1987* (2005), *El temps no vol quedar penjat* (2008) i *A mala hora gos no lladra* (2010) i de les novel·les *La maledicció del silenci* (1992), *Escola d'estiu* (1994) i *En el mar de les Antilles* (1998). També és autor de llibres infantils: *Bernat i els seus amics* (1996); *Els cinc enigmes del rei* (2000); *Caram, quina aventura!* (2001), amb el qual va obtindre el X Premi Samaruc que atorga l'Associació de Bibliotecaris Valencians; *L'arracada de l'oncle de Joan* (2003); *La Calderona és nostra* (2004); *Conte contat torna a començar* (2006) i *Conta'm un conte* (2008) amb el qual va obtindre el XVII Premi Samaruc.

La seua expressió poètica es recull de moment en sis poemaris *Amb els plànols del record* (1994), *Oblits, mentides i homenatges* (1998), *Un gest de la memòria* (1999), *Com una òliba* (2002), *Correspondència de guerra* (2009), *Si em parles del desig* (2010) i una antologia, *Les hores rehabilitades* (2002).